

România și războiul dintre Iran și coaliția SUA-Israel

Calibrarea opțiunilor strategice în cadrul relațiilor euro-atlantice

Alexandru Ionuț Drăgulin

România și războiul dintre Iran și coaliția SUA-Israel. Calibrarea opțiunilor strategice în cadrul relațiilor euro-atlantice¹

Alexandru Ionuț Drăgulin²

Analist, Institutul Diplomatic Român

Policy Brief Series no. 90 / 2026

Published by: Romanian Diplomatic Institute

ISSN: 2066-5989

Abstract

Confruntarea militară dintre Iran și Israel – susținută strategic de Statele Unite ale Americii – reprezintă un test pentru coeziunea euro-atlantică și pentru capacitatea statelor membre UE de a adapta linia tradițională de politică externă la rapiditatea evoluțiilor din mediul internațional. Dincolo de dimensiunea militară imediată, conflictul are implicații structurale asupra regimului de neproliferare, asupra credibilității descurajării occidentale și asupra coeziunii transatlantice. Miza centrală, la nivel declarativ, rămâne dosarul nuclear iranian. Din perspectiva SUA și UE, riscul major nu este doar acumularea de material nuclear îmbogățit, ci apropierea de un prag tehnologic care ar permite Iranului atingerea rapidă a unei capacități nucleare militare. În consecință, obiectivul strategic declarat al SUA și al aliaților este prevenirea atingerii unei capacități militare nucleare de către Iran în condițiile guvernării de către un regim teocratic după Revoluția Islamică din 1979.

Cuvinte cheie: non-proliferație nucleară, coerență strategică, coordonare transatlantică, stabilitate regională, deescaladare.

---

¹ Această publicație se bazează exclusiv pe surse deschise. Opiniile exprimate aparțin în întregime autorului și nu reflectă neapărat poziția instituției.

² alexandru.dragulin@idr.ro

INTRODUCERE

Confruntarea militară dintre Iran și Israel – susținută strategic de Statele Unite ale Americii – reprezintă un test pentru coeziunea euro-atlantică și pentru capacitatea statelor membre UE de a adapta linia tradițională de politică externă la rapiditatea evoluțiilor din mediul internațional. Dincolo de dimensiunea militară imediată, conflictul are implicații structurale asupra regimului de neproliferare, asupra credibilității descurajării occidentale și asupra coeziunii transatlantice.

Miza centrală, la nivel declarativ, rămâne dosarul nuclear iranian. Din perspectiva SUA și UE, riscul major nu este doar acumularea de material nuclear îmbogățit, ci apropierea de un prag tehnologic care ar permite Iranului atingerea rapidă a unei capacități nucleare militare. În consecință, obiectivul strategic declarat al SUA și al aliaților este prevenirea atingerii unei capacități militare nucleare de către Iran în condițiile guvernării de către un regim teocratic după Revoluția Islamică din 1979.

Conflictul trebuie analizat și prin prisma competiției strategice globale. Războiul din Orientul Mijlociu a evidențiat din nou alianțele informale dintre statele nedemocratice revizioniste, iar în prim-plan este axa Federația Rusă – Republica Islamică Iran – Republica Populară Chineză. Cooperarea dintre Iran și Federația Rusă – inclusiv în domeniul tehnologiilor militare – a fost evidențiată în declarațiile oficiale ale Ministerului Român al Afacerilor Externe. Această conexiune introduce o legătură directă între dosarul iranian și securitatea europeană, în special în privința războiului din Ucraina.

În acest cadru, România nu poate trata conflictul exclusiv ca pe o criză regională cu efecte limitate în timp și spațiu, ci ca pe o variabilă relevantă pentru arhitectura de securitate euro-atlantică. Ministerul de Externe a anticipat că va fi un război de durată. S-a pus accentul pe „situația de insecuritate crescută” și s-a precizat că, la momentul actual, „nu avem nici certitudine, nici indicatori semnificativi care să ne facă să credem că acest conflict se va încheia imediat” ([MAE 2026a](#)).

SUA ȘI UE: DIFERENȚE DE ABORDARE ȘI IMPLICAȚII PENTRU ROMÂNIA

Calibrarea opțiunilor strategice ale României trebuie să pornească de la înțelegerea diferențelor de accent dintre Washington și Bruxelles.

1. Abordarea Statelor Unite ale Americii

Politica externă a Statelor Unite ale Americii față de Iran este structurată în jurul unei logici de descurajare strategică și de prevenire a proliferării nucleare. Din perspectiva Washingtonului, obiectivul fundamental este împiedicarea Iranului de a dobândi capacitatea obținerii armelor nucleare și limitarea rolului său ca actor destabilizator în Orientul Mijlociu ([US National Security Strategy 2025](#)).

În termeni doctrinari, această abordare combină trei elemente principale: presiune economică prin sancțiuni extinse asupra sectorului financiar, energetic și militar iranian; descurajare militară credibilă, inclusiv prezență militară regională și cooperare strategică cu Israelul și aliații regionali; diplomație condiționată, menită să ofere o ieșire negociată doar în condițiile respectării restricțiilor nucleare ([US National Defense Strategy 2026](#)). Această strategie reflectă paradigma americană clasică de politică externă: combinarea presiunii economice și militare cu instrumente diplomatice selective.

Politica SUA față de Iran urmărește patru obiective majore:

a. Prevenirea proliferării nucleare. Prioritatea absolută a Washingtonului este împiedicarea Iranului de a obține arma nucleară. Această preocupare este împărtășită de aliații occidentali și de Israel ([DIA Report – Iran Military Power 2019](#)). Pentru SUA, atingerea pragului nuclear de către Iran ar avea consecințe majore: declanșarea unei curse regionale a înarmării nucleare; diminuarea credibilității sistemului global de non-proliferație; schimbarea echilibrului strategic în Orientul Mijlociu.

b. Menținerea securității Israelului, aliatul strategic principal al SUA în regiune. Cooperarea militară dintre SUA și Israel include schimb de informații, sisteme comune de apărare antirachetă și coordonare strategică în fața amenințărilor iraniene. Washingtonul

consideră că limitarea influenței Iranului este esențială pentru stabilitatea regională și pentru securitatea Israelului ([US National Defense Strategy 2026](#)).

c. Limitarea influenței regionale a Iranului. SUA urmăresc reducerea capacității Iranului de a influența conflictele regionale prin intermediul actorilor non-statali sau al alianțelor regionale. În acest sens, Washingtonul a implementat sancțiuni și măsuri restrictive împotriva unor structuri iraniene, inclusiv împotriva Gărzilor Revoluționare Islamice ([Iran Sanctions 2025](#))

d. Menținerea libertății navigației și a stabilității regionale. Pentru SUA, stabilitatea rutelor maritime și securitatea infrastructurii energetice reprezintă o dimensiune strategică a politicii regionale. De aceea, Washingtonul menține o prezență navală semnificativă în Golful Persic.

Instrumentele utilizate pentru atingerea acestor obiective includ: presiuni economice prin sancțiuni care vizează limitarea resurselor economice ale regimului iranian și creșterea costurilor politicilor sale regionale; descurajare militară – SUA mențin o prezență militară semnificativă în Orientul Mijlociu și cooperează strâns cu Israelul și cu partenerii regionali; diplomație selectivă – relaxarea sancțiunilor este condiționată de limitarea programului nuclear iranian și de respectarea acordurilor internaționale. La momentul actual, Casa Albă respinge posibilitatea negocierilor și utilizează constrângerea pe cale militară.

Abordarea americană este orientată spre prevenție strategică și reacție rapidă. Principalele sale limite sunt dificultatea de a controla escaladarea regională, riscul consolidării relațiilor Iran–Rusia și posibilitatea ca presiunea economică să nu modifice comportamentul strategic al Iranului.

Abordarea Uniunii Europene

Uniunea Europeană evită abordarea exclusiv pe cale militară și promovează o strategie duală, combinând instrumentele diplomatice cu politica sancțiunilor. Este mai prudentă în privința escaladării și acordă prioritate stabilității pe termen mediu. Cadrul de acțiune include combinația dintre presiunea strategică și deschiderea diplomatică. Politica UE față de Iran se înscrie în paradigma tradițională a politicii externe europene: combinarea presiunii normative și economice cu menținerea canalelor diplomatice.

În termeni strategici, UE urmărește trei obiective principale: prevenirea proliferării nucleare și menținerea regimului internațional de control nuclear; limitarea comportamentului destabilizator al Iranului în regiune; evitarea unei escaladări militare regionale care ar putea afecta stabilitatea globală. Această abordare reflectă logica politicii externe europene bazată pe multilateralism, sancțiuni selective și instrumente diplomatice, în locul unei strategii centrate pe descurajare militară.

Instrumentele UE sunt preponderent de natură diplomatică și economică:

a. Menținerea sancțiunilor și presiunii politice și economice ca alternativă la acțiunile militare, „ca răspuns la acțiunile autorităților iraniene, fie că este vorba de reprimarea brutală a poporului iranian și de încălcările drepturilor omului sau de amenințările la adresa regiunii și a securității europene și internaționale prin programele nucleare și de rachete balistice ale Iranului ori de sprijinul acordat de Iran grupărilor armate din Orientul Mijlociu” ([Consiliul de Afaceri Externe al Uniunii Europene 2026](#)). În viziunea României, mecanismul de sancțiuni și presiuni este „o pârghie foarte importantă în negocierile viitoare” și are un dublu rol convergent cu propriile interese – „poate fi un instrument pentru a crește presiunea, dar poate fi în același timp un instrument care poate îndemna la dezescaladare” ([MAE 2026a](#)).

b. Susținerea cadrului multilateral și a soluțiilor diplomatice. Uniunea Europeană respinge abordările unilaterale și pledează pentru soluții care exclud strategii tranzacționale, preferând postura de putere normativă în relațiile cu vecinătatea: „Uniunea Europeană va continua să contribuie la toate eforturile diplomatice de reducere a tensiunilor și de găsire a unei soluții durabile pentru a împiedica Iranul să dobândească arme nucleare” ([Consiliul de Afaceri Externe al Uniunii Europene 2026](#)). UE continuă să considere negocierea și instrumentele multilaterale drept principalele mecanisme de gestionare a dosarului iranian.

c. Evitarea escaladării necontrolate: „Evenimentele care au loc în Iran nu trebuie să ducă la o escaladare care ar putea amenința Orientul Mijlociu, Europa și alte regiuni, cu consecințe imprevizibile” ([Consiliul de Afaceri Externe al Uniunii Europene 2026](#)). Majoritatea statelor membre sunt reticente față de extinderea conflictului și preferă o strategie de gestionare a crizelor în locul confruntării directe. Ministerul Afacerilor Externe susține și acest mecanism, promovând multilateralismul ca instrument de pacificare: „Condamnăm ferm

atacurile pe care Iranul le are în regiune și vrem să contribuim în formatele internaționale în care suntem prezenți la dezesescaladare” ([MAE 2026a](#)).

d. Protejarea stabilității regionale prin cooperare: „Rămânem în strânsă legătură cu partenerii din regiune pentru a contribui la detensionare și reafirmăm angajamentul ferm al Uniunii Europene și al statelor sale membre de a proteja securitatea și stabilitatea regională” ([Consiliul de Afaceri Externe al Uniunii Europene 2026](#)).

Rezultă o diferență de abordare ce reflectă postura UE ca actor geopolitic care privilegiază instrumentele economice și normative, în timp ce SUA operează într-o logică de descurajare strategică și securitate militară.

Un element evidențiat după reuniunea miniștrilor de externe este capacitatea limitată a UE de a influența evoluția conflictului. Uniunea Europeană se află într-o poziție dificilă: este afectată direct de consecințele conflictului (energie, securitate regională), dar are o influență redusă asupra deciziilor strategice ale actorilor principali.

Această situație reflectă o tensiune structurală în politica externă a UE între ambiția de actor geopolitic și instrumentele de *hard power* limitate. Abordarea reflectă modelul european de politică externă: fermitate în obiective, dar prudență în utilizarea instrumentelor de forță.

Poziționarea strategică a României

Poziția României are la bază convergența strategică cu obiectivele SUA și ale țărilor europene, la care se adaugă echilibrul diplomatic necesar menținerii în ecosistemul de alianțe formale și informale. Ministerul de Externe a clarificat raportarea României la poziția aliaților strategici, în sensul că „miza pe care ne-o asumăm, atât la nivelul relațiilor bilaterale, cât și la nivelul Uniunii Europene, este să contribuim la dezesescaladarea conflictului”. Așadar, continuarea războiului pe o durată nedeterminată este în dezavantajul țării noastre, dar prioritatea este asumarea obligațiilor față de aliați (parteneriatul strategic cu SUA, consensul decizional și integrarea în strategia de securitate în cadrul UE și NATO). Recentă întrevvedere dintre ministrul român al afacerilor externe și noul ambasador al SUA la București, Darryl Nirenberg, confirmă voința ambelor părți de consolidare a parteneriatului strategic ([Ambasada SUA România, 2026](#)). În cadrul Consiliului de Afaceri Externe al UE, reunit ca urmare a

izbucnirii conflictului în Iran, ministrul român a reconfirmat adeziunea la politica externă a Uniunii.

Poziția oficială a României, exprimată de Ministerul Afacerilor Externe, reflectă convergența cu consensul occidental privind condamnarea acțiunilor destabilizatoare ale Iranului și „solidaritatea cu statele din regiune; atacurile asupra statelor din regiune sunt atacuri nejustificate și sunt atacuri care trebuie să fie oprite” ([MAE 2026a](#)); susținerea regimului de sancțiuni; prevenirea proliferării nucleare și sprijinul pentru rolul AIEA; coordonarea euro-atlantică. În sinteză, România încurajează o schimbare de regim politic: „susținem dreptul poporului iranian de a-și alege un viitor bazat pe democrație și libertate, condamnăm atacurile Iranului în regiune și susținem nevoia de dezescaladare” ([MAE 2026a](#)).

În același timp, formulările publice ale MAE și Administrației Prezidențiale evită retorica maximalistă și nu susțin explicit o escaladare militară extinsă. România exprimă înțelegere pentru preocupările de securitate ale Israelului și pentru argumentele SUA privind descurajarea proliferării, dar rămâne ancorată în limbajul consensului european.

Elementul distinctiv al poziției românești este integrarea explicită a dosarului Iranului în analiza securității europene prin prisma riscurilor și amenințărilor cooperării Iran–Rusia. Relațiile dintre Rusia și Iran sunt considerate un factor determinant pentru evoluția războiului din Ucraina și pentru stabilitatea flancului estic al NATO. Ministerul de Externe a subliniat consecințele negative ale cooperării Rusia – Iran în evoluția războiului din Ucraina, fiind o amenințare indirectă la adresa securității României și a stabilității în Europa de Est: „În acest moment, faptul că există o diminuare semnificativă a capacității de producție militară de pe teritoriul Iranului poate avea și un efect de a slăbi parteneriatul dintre Iran și Rusia și de a slăbi, practic, resursele la care are acces Rusia în războiul din Ucraina” ([MAE 2026a](#)).

Această abordare conferă poziției României o dimensiune strategică mai pronunțată decât simpla aliniere normativă la declarațiile Uniunii Europene.

CALIBRAREA OPȚIUNILOR STRATEGICE ALE ROMÂNIEI

Opțiunea centrală pentru România nu este alegerea între SUA și UE, ci menținerea simultană a relațiilor strategice cu ambele părți, evitând percepția de divergență. Conform Ministerului de Externe, „scopul principal comun în perioada următoare este oprirea atacurilor din regiune, și aici cooperăm și la nivel european și cu partenerii transatlantici pentru a crește,

și la nivelul pachetelor de sancțiuni și al condamnării internaționale, presiunea asupra Iranului să oprească aceste atacuri asupra statelor din regiune” ([MAE 2026b](#)).

În prezent, logica de acțiune diplomatică a României este construită pentru a menține relațiile solide cu SUA și UE: formulează constant pozițiile în termeni de obiective comune (non-proliferație, stabilitate regională); promovează în cadrul Uniunii Europene integrarea dimensiunii de securitate est-europeană în analiza conflictului; păstrează coerența cu prioritățile NATO.

Pentru România, provocarea esențială este calibrarea poziției astfel încât să susțină obiectivul prevenirii proliferării nucleare, să mențină relația strategică cu SUA, să consolideze coeziunea europeană și să integreze conflictul în analiza securității flancului estic al NATO. Este nevoie așadar de coerență strategică într-un context dificil.

Opțiunea strategică cea mai convenabilă pentru România constă într-o calibrare duală a poziției sale între abordarea Statelor Unite și cea a Uniunii Europene, evitând atât alinierea exclusivă la logica descurajării militare, cât și la o poziționare exclusiv diplomatică. Această opțiune permite României să mențină simultan credibilitatea relației strategice cu Washingtonul și coerența cu consensul european.

Din perspectiva relației cu Statele Unite ale Americii, România ar trebui să susțină ferm obiectivul strategic al prevenirii proliferării nucleare și să recunoască legitimitatea preocupărilor de securitate ale Israelului. În declarațiile oficiale, poziția românească evită formulările care ar putea sugera sprijinul pentru o escaladare militară extinsă, menținând accentul pe descurajare și stabilitate regională.

În raport cu Uniunea Europeană, România trebuie să rămână ancorată în paradigma multilateralismului și să susțină rolul instituțiilor internaționale, inclusiv al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, în monitorizarea programului nuclear iranian. Totodată, România trebuie să promoveze integrarea dimensiunii de securitate est-europene în deciziile UE asupra conflictului din Iran, subliniind corelația negativă dintre cooperarea Iran–Rusia și stabilitatea regională.

Această poziționare echilibrată permite României să combine fermitatea strategică cu prudența diplomatică, consolidând în același timp coeziunea euro-atlantică și relevanța sa în dezbaterile europene privind securitatea.

BIBLIOGRAFIE

- Ambasada SUA în România, 2026. Întrevederea noului ambasador SUA în România, Darryl Nirenberg, cu ministrul de externe, Oana Țoiu. <https://ro.usembassy.gov/ro/intrevederea-noului-ambasador-sua-in-romania-darryl-nirenberg-cu-ministrul-de-externe-oana-toiu/>
- Consiliul Afacerilor Externe al Uniunii Europene, 2026. Declarația Înaltei Reprezentante, în numele Uniunii Europene, cu privire la evoluțiile din Orientul Mijlociu. <https://www.consilium.europa.eu/ro/press/press-releases/2026/03/01/statement-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-european-union-on-developments-in-the-middle-east/>
- MAE 2026a – Ministerul Afacerilor Externe, Transcriptul conferinței de presă susținute de ministrul afacerilor externe, Oana Țoiu, cu privire la situația de securitate din Orientul Mijlociu (1 martie 2026). <https://www.mae.ro/node/68216>
- MAE 2026b – Ministerul Afacerilor Externe, Briefing de presă susținut de ministrul Oana Țoiu cu privire la situația de securitate din Orientul Mijlociu (2 martie 2026). <https://www.mae.ro/node/68221>
- Office of Foreign Assets Control, 2025. Iran Sanctions. <https://ofac.treasury.gov/sanctions-programs-and-country-information/iran-sanctions>
- The White House, 2025. National Security Strategy of the United States of America. <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>
- United States Department of War, 2026. National Defense Strategy of the United States of America. <https://media.defense.gov/2026/Jan/23/2003864773/-1/-1/0/2026-NATIONAL-DEFENSE-STRATEGY.PDF>

IDR

Institutul Diplomatic Român

Misiune. Institutul Diplomatic Român (IDR) își asumă misiunea de a contribui substanțial la creșterea calității diplomației românești prin formare, educare continuă, cercetare, prin dezvoltarea gândirii critice și strategice, prin conectare internațională. O politică externă bună servește unei politici interne benefice.

Principii: valorizarea resurselor umane, profesionalismul, respectul și dialogul, responsabilitatea pentru comunitate.

Pornind de la atribuțiile legale fondatoare ale IDR, dezvoltarea în continuare a institutului se realizează, în funcție de nevoile identificate în MAE, pe următoarele patru direcții:

- Formarea și educarea continuă a diplomaților și a altor categorii de cursanți;
- Aprofundarea dimensiunii de cercetare și expertiză pe spații regionale și problematice funcționale;
- Funcționarea IDR ca *think-tank* al MAE;
- Integrarea IDR în cadrul unei rețele internaționale de institute relevante similare.

Autor: Alexandru Ionuț Drăgulin (PhD) este analist la Institutul Diplomatic Român – Serviciul Furnizare de Expertiză pentru MAE.

Seria Policy Brief IDR
ISSN 2066-5989
ISSN-L 2066-5989

Editare, formatare și grafică: Claudiu Codreanu

Imagine copertă: <https://unsplash.com/photos/a-map-of-the-middle-east-with-a-pin-in-it-XiF1p97u3fc>

Institutul Diplomatic Român - IDR
<https://www.idr.ro/en/> | secretariat@idr.ro
Primăverii 17, sector 1, București, 011972